

Đề bài:

Cảm nghĩ về dòng
sông (hoặc dãy núi,
cánh đồng, vườn cây)
quê hương.

Bài làm

Người dân quê tôi quanh năm sống yên bình trong làng xóm. Nếu có ai đi xa, dẫu chỉ ít ngày thôi cũng sẽ nhớ khôn nguôi con sông bình dị của quê hương mình. Dòng nước êm đềm, mát lạnh của con sông Hồng tươi trẻ, giàu sức sống đã trở thành một biểu tượng không thể phai về làng quê ven sông của tôi.

Điều đó chẳng còn gì là lạ bởi tất cả mọi người đều yêu dòng sông quê hương như yêu gia đình, xóm làng quen thuộc. Tôi cũng không nằm ngoài số ấy. Mỗi khi nhớ đến dòng sông, kí ức tuổi thơ tôi lại hiện lên, rõ ràng, rành rọt như những câu chuyện mới xảy ra. Phải chăng chính dòng nước mát lạnh của dòng sông đã gột bỏ những lớp bụi thời gian giúp tôi quay về quá khứ!

Dòng sông thân thiết ấy uốn mình quanh làng xóm tôi rồi chảy vào một nhánh sông khác, đổ ra biển. Bề rộng của sông chỉ chừng hai chục thước nhưng chiều dài của nó thì chẳng thể nào bao quát hết được, dường như sông vẫn mãi tiếp tục chảy về phía chân trời. Tôi chẳng thể nào quên được cảm giác choáng ngợp, sự ngạc nhiên đã bất ngờ òa đến tâm hồn non nớt của tôi vào lần đầu tiên được nhìn thấy sự rộng dài tưởng như vô tận của nó: Ấy là lần tôi được ngồi trên thuyền ở giữa dòng sông. Ngày ấy tôi mới bảy tuổi, đôi mắt tôi còn bé nhỏ mà lòng sông đã mênh mông, cuộn cuộn nước phù sa...

Sự choáng ngợp qua đi nhường chỗ cho cảm giác gần gũi, bình yên. Đó là những lần tôi tập bơi bên sông. Còn nhớ, lần đầu được vùng vẫy trong làn nước đỏ au, cảm giác mát lạnh, sung sướng, dịu ngọt đã ập đến trong tôi một cách ngẫu nhiên, tôi như thấy mình được trở về trong vòng tay dang rộng chào mừng của những người bạn lâu ngày không gặp. Rồi tôi nhớ tới những lần chèo thuyền trên sông, nhớ những lần đi với lưới cá chằng ngang sông. Những bầy cá đông đúc tụ tập dưới làn nước mát lạnh. Mỗi khi trăng sáng lên sông, mặt nước cá đùa lại ánh lên như dát bạc. Tôi từng nghĩ rằng dòng sông Hồng đã làm cho quê hương tôi giàu có lên bội phần. Những suy nghĩ thơ dại cũng qua đi, tôi lại tiếp tục sống bên dòng sông mà tôi yêu quý. Rồi kỉ niệm về những lần mò trai cùng lũ bạn, những lần mà phù sa như hút lấy chân tôi, hay những lần tôi tức giận làn nước mát mê lại vỗ về tôi, xoa dịu những giận hờn vu vơ thơ dại...

Những kỉ niệm như vậy về dòng sông luôn khiến tôi bồi hồi, xúc động. Dòng nước cứ chảy trôi, thời gian cứ nhạt nhòa nhưng sẽ chẳng bao giờ tôi quên được cái vị mằn mặn, ngọt ngào của nước sông, chẳng thể quên được những bầy cá chép, cá diếc đông đúc nghịch ngợm... Đơn giản bởi tôi đã chẳng có một tuổi thơ trong sáng, ngọt ngào, dịu dàng nếu không có dòng sông yêu quý ấy.